

[Jes Lunde]

orden opfordrer man sandelig regeringen til at gøre noget ved sagen, og man opfordrer regeringen til at gøre så meget ved sagen, at den alt for høje arbejdsløshed varigt kan nedbringes.

Der må være en betydelig modsætning imellem det, hr. Erhard Jakobsen gav udtryk for – den illusionsløshed, der var dér – og så det, som præger CD's dagsorden. Jeg læser CD's dagsorden sådan, at de kan støtte vores, altså at de er enige i, at der er behov for, at regeringen gør noget mere for at nedbringe arbejdsløsheden.

Hr. Arne Melchior mente, at vi kunne støtte denne indtræden i det indre marked. Dertil må jeg sige, at der i CD's dagsorden ikke står noget om indholdet i det, folket skal komme frem til. Der står bare, at folkeafstemningen skal forbedres, sådan at den danske beslutning kan træffes på det bredest tænkelige folkelige grundlag. Der står ikke noget om, hvad man skal beslutte, så hvis det var et dårligt grundlag, at det var en vidtgående afgivelse af kompetence i en økonomisk-monetær union, kunne det jo være, at folk sagde nej.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne sige til hr. Jes Lunde, at da alle partier i Folketinget synes, at arbejdsløsheden er et kolossalt problem, som nager os, er pointen naturligvis, at hvis vi med vores beslutninger, vores ord og vores vidtløftige taler herinde kunne nedbringe arbejdsløsheden, så havde vi gjort det. For der er ingen af os, der ikke ønsker det. Men det, man kan gøre – nu skal jeg så gøre det så kort, så kort – er naturligvis at sætte nogle ting i gang, give private virksomheder vilkår, der gør det muligt for dem at investere. Det har vi set tidligere år at de faktisk gjorde. Vi har selv talt om vedligeholdelsesfradrag, som SF i øvrigt ikke ønskede at støtte, men det får så være, hvad det være vil, for at sætte noget beskæftigelse i gang i byggeriet og sådan noget – selvfølgelig kan man det. Men gode ord i Folketinget gør det ikke alene, for så havde vi ingen arbejdsløshed. Der skal nogle initiativer til, og det er det, denne dagsorden giver udtryk for.

Jeg vil gerne føje til det, hr. Arne Melchior sagde, at dette ikke er et beslutningsforslag; det er et udtryk for, at uanset hvor mange små og store ting vi i årets løb kan være uenige om, er det mål, vi er nødt til at holde os for øje, at vi alle har en fælles interesse i, at Danmark kom-

mer så godt som muligt ind i det år, som bliver meget afgørende. Efteråret 1991 og hele 1992 bliver et utrolig afgørende år for, hvordan Danmarks fremtid bliver. Og derfor kunne man godt til sidst samles om, uanset at vi er uenige om masser af ting, at sige: Dette er nu – alt andet lige – det vigtigste. Og dér kan man så opnå den enighed, man nu kan – åbenbart ikke med hr. Gert Petersen, men det må vi så leve uden.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg takker selvfølgelig for hr. Arne Melchior's tilbud om et kursus i Centrum-Demokraternes politik, men nu er formålet med disse debatter vel næppe at overbevise hinanden om hinandens partiprogrammers fortræffeligheder, men derimod at have en debat om det folketingsår, der rinder ud, og det nye, der skal komme. Fru Mimi Jakobsen var så optaget af at kritisere, at der var for få holdninger i dansk politik, medens jeg efterlyste en holdning fra Centrum-Demokraterne til det, der er passeret, og det, der skal ske fremover. En opremsning af, hvad der står i partiprogrammet, er ikke noget problem.

Men lad mig så henvende mig til hr. Erhard Jakobsen og sige følgende: Påstanden om, at skattelettelser automatisk vil gå ud over mennesker med de laveste indkomster i vort samfund, er jo ofte og på fortræffelig vis dokumenteret at være urigtig. Jeg skal blot henvise til, at nogle af dem i vort samfund, der betaler de allerhøjeste skatter i øjeblikket, ikke i marginalprocenter osv., men den samlede del af familiens indkomst, der går til skatter og afgifter, er faktisk dem med nogle af de laveste indkomster.

Socialforskningsinstituttet har i 1987 på glimrende vis i en undersøgelse, der hedder »Nederst ved bordet«, dokumenteret, at det er de samme grupper i befolkningen, der får færrest af de offentlige ydelser, de såkaldte gratisydelser, som de høje skatter jo er med til at betale. Derfor er nettoresultatet for mange familier sandelig ikke, at det er noget velfærdssamfund, men tværtimod at det er et samfund, hvor de tvinges til at betale til nogle foranstaltninger, de slet ingen glæde har af selv. Det er veldokumenteret ofte og grundigt, og derfor mener jeg ikke, at hr. Erhard Jakobsen har ret i sin påstand.